

og som jeg ikke har tiltraadt. Hvad for det Første angaaer det af det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgfreds (Th. Nielsen) stillede Forslag under Nr. 1, maa jeg tillade mig at bemærke, at jeg anseer den Betænk- lighed, som i det andet Thing er fremkommen mod at gaae indtil 20,000 Rd. — det var jo i det andet Thing endog udstrakt videre, nemlig til 30,000 Rd. — for at være en uforudset Betænkethed, idet jeg maa fastholde og staae ved, hvad der ved forrige Behand- ling blev udtalt af mig og bekræftet af den ærede Finansminister, at den Risiko, som Staa- ten paatager sig ved at gaae indtil 20,000 Rd., paa ingen Maade er større end den, der findes i Lovforslaget, som det er kommet fra Landsktinget. Jeg skal tillade mig dertil at knytte den Bemærkning, at det forekommer mig, at, saaledes som Folkethinget stillede sig ved 2den Behandling til denne Sag, var det Botum, som da blev givet, af den Bestaffens- hed, at det i høi Grad glædede mig, ikke saa- meget paa Grund af Sagens egen Vigtighed, som fordi jeg deri fandt et smukt og pas- sende Udtryk for den Sætning, at Folkethinget ingenlunde er imod, men tværtimod vil be- stræbe sig for at imødefomme alle Glasfers Tarv, hvor Nødsnødvendighed og Billighed fordre det, og at man ikke alene vil tage Hensyn til, hvad de Smaa og mindre Bemidlede billig- viis maatte ønske, men ogsaa til, hvad de, der ere i en noget bedre Stilling i Verden, paa Grund af deres hele Stilling fornuftig- viis og billigviis kunne ønske. Naar det nu er almindelig erkjendt af Mænd, der ere inde i disse Forhold, at det er fornuftige, rimelige og ingenlunde sjældent forekommende Tilfælde, at Mænd med Grund kunne ønske at sikkre indtil et Beløb af 20,000 Rd., og naar det tillige er oplyst, at dette kan stee uden nogen større Risiko end den, der allerede findes, saa troer jeg, at Folkethinget handler rigtigt ved at sige: Ja, vi ville ligesaa vel vide deres som andre Medborgeres Tarv varetaget. Den Henviisning man vil gjøre til, at de Paa- gjældende kunne forsikre i udenlandske Sel- skaber, regner jeg ikke tilgode, thi det er altid forbundet med meget betydelige Vanskeligheder og Farer for Enhver, som her i Landet vil

forsikre sig i udenlandske Selskaber. Jeg skal derfor tillade mig at anbefale Thinget at blive staaende ved, hvad der ved 2den Behandling blev vedtaget ved § 4. — Hvad nu angaaer de Forslag, der ere stillede til § 18, og som det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valg- freds (Verg) nylig anbefalede, da maa jeg tillade mig med Hensyn til det første af dem at gjøre nogle Bemærkninger. Det vil erin- dres, at, saaledes som Lovforslaget blev fore- lagt, var Ideen den med Hensyn til Capita- lernes Anbringelse, at der altid skulde være en overeensstemmende Beslutning mellem Anstaa- tens Bestyrelse og Finansministeren, for at Anbringelsen af Capitalerne kunde finde Sted. Det var naturligtviis for at bevirke en Sikker- hed med Hensyn til, at Capitalerne bleve an- bragte paa den meest betryggende Maade, at dette blev fastsat. Der kom altsaa derigjennem til at hvile et Ansvar i denne Henseende baade paa Finansministeren og paa Bestyrel- sen; men for at dette Ansvar skulde have vir- kelig Betydning, maatte man træffe en Bestem- melse, som gik ud paa, at dersom Finansi- nisteren havde et eller andet Diemed, som han vilde fremme, men som Bestyrelsen havde no- gen særlig Betænkethed ved med Hensyn til Anbringelsens Sikkerhed, skulde der altid være en Anbringelse, som kunde finde Sted, uden at der derimod kunde reises nogen be- grundet Indvending, idet nemlig Lovens hjem- lede en saadan Anbringelse. Det er denne Anbringelse i kongelige eller Statsobligationer, som vi Alle maae antage ere Papirer, som der aldrig kan gjøres Indvending imod. Denne Bestemmelse led nogen Indskrænkning i Lands- thinget; den blev navnlig indskrænket til de Tilfælde, hvor man kunde købe Statsobliga- tioner til en saadan Pris, at deres Rente dog udgjorde $4\frac{1}{2}$ pCt., det vil sige, man bort- tog alle de Tilfælde, hvor Coursen for konge- lige Obligationer staaer over $88\frac{1}{2}$. Dette var i mine Dine ingen Forbedring, idet det nemlig var en Indskrænkning af en rigtig Tanke; men der var dog altid Noget tilbage, saa at man godt kunde see det an i 5 Aar. Nu gaaer imidlertid det ærede Medlems For- slag ud paa, at i alle Tilfælde skal enhver Anbringelse af Statens Capitaler, ogsaa den,